

Г У Т А Р К А

Г І С Т О Р Ъ Я А Д П А Г О П А Э Т А

Вучыўся студэнт на філіфаку. І адначасова складаў вершы. Апяваў ён у іх радзімы куток, дзе прайшло яго басаногае, але такое незабыўнае дзяцінства, славіў сваю родную мову, без якой ён не ўяўляў сабе жыцця, кляўся ў адданасці зямлі сваіх продкаў. Праўда, пасля заканчэння вучобы ён чамусьці не паехаў туды, дзе так моцна білі крыніцы яго натхнення. Можа прычынай гэтаму было тое, што ён к гэтаму часу ажаніўся са сваёй аднакурсніцай. Бацькі яе жылі тут жа ў сталцы, і малады паэт разам з жонкай набыў гатовую кватэру, аўтарытэтная цесця, энергічную цешчу і выгодную пасаду.

Але толькі пасяліўся ён на новым месцы і сказаў некалькі слоў на сваёй роднай мове, як яму адразу заўважылі, што ў іх сям'і не прынята так гаварыць, і малады паэт вымушаны быў скарыцца. Вельмі ж была ўжо ўтульнай кватэра і не хацелася яе спакойнае жыццё азмрочваць свёркай. Праўда, гэта усё ж не прайшло без вынікаў. Паэт напісаў верш, у якім былі словы: "О, як я люблю цябе, роднае слова, гатоў за цябе я ісці ў цяжкі бой!"

Нарадзіўся ў паэта сын, стаў падростаць, і бацька неяк праспяваў яму родную калыханку. Але жонка і цешча адразу запырэчылі: "Наша дзіця не павінна ні разу больш чуць падобную песню!" І паэт іх больш не спяваў. Але адразу ж напісаў верш "Хіба даражэй што за родную песню?"

Цераз нейкі час ён выдаў кніжку дзіцячых вершаў і падарыў яе сыну ў дзень нараджэння. Але пільная цешча адразу вырвала кніжку з рук унука:

—Гэта не для цябе. Хай яе другія чытаюць.

І выкінула кніжку ў сметнік. Крыўдна было паэту ўсё гэта ўбачыць, і ён нават падумаў, а ці не лепш яму пхонуць ~~яго~~ на ~~гэты~~ сталічны рай ды паехаць туды, дзе прайшло яго басаногае дзяцінства. Але яго мімаволі прабралі дрыжкі пры такой перспектыве ён добра адчуваў, што сэрца яго прырасло да асфальту і кватэры з усімі "удобствамі" і таму і на гэты раз ~~хмяўняў~~ абмежаваўся тым, што абагаціў родную паэзію вершам "Шануйце, дзеці, роднае слова". А калі сыноч пайшоў у школу, то цешча і жонка адразу загадалі паэту: "Ідзі вызвалі хлопчыка ад гэтай сваёй мовы". Паэт, знясілены творчай ~~спра~~
~~цай~~, неяк механічна напісаў заяву і занёс яе ў школу. І гэта нязначная падзея скоро была адзначана паэтычным шэдэўрам: "О, ты неўміручае, роднае слова!"

Неяк зайшоў паэт у кнігарню і бачыць: ляжаць яго ~~новыя~~ зборнікі на паліцах цэленькімі, бо ніхто іх не бярэ. А тут увайшлі яшчэ двое маладых людзей, відаць, студэнтаў, узглянулі на паэтавы кніжкі, і адзін з іх кажа: "А гэты ўсё пра любоў да роднага піша, а дома перад цешчай баіцца хоць адно слова ~~рднае~~ сказаць"

Сорамна стала паэту. Пайшоў напіўся і рашыў болей не пісаць. Пра гэта і дома ва ўвесь голас сказаў. Але цешча ~~яго~~ адразу ^{яго} асекла: "А што тебе до того, что твоих книжек не покупают и не читают. Деньги ведь тебе уплатили. Так какого тебе рожна ещё нужно. Садись и пиши опять!"

Паэт так і зрабіў. Сеў, і адразу з-пад яго п'яра выліўся новы верш "Радзіма, твой загад я выканаць заўсёды рад". Так паэт нечаканна атрымаў ~~на здабы~~ новы стымул для творчага гарэння.